

ἀφίνον μηδὲ κραυγὴν ὀδύνης, καὶ μὴ ἀποβάλλον
μηδὲ σταγόνα αἵματος.

ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΙ ΤΗΣ ΣΠΙΤΖΕΒΕΡΓΗΣ

Συνέχεια· 182 σελ. 563.

Δ'

Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰργάζοντο οἱ ξυλουρ-
γοὶ τοῦ κ. Σπάρμαν πρὸς ἐπισκευὴν τοῦ πλοίου
καὶ μάτην ὁ Μαρσέλ προσεπάθει νὰ ἐπιταχύνῃ
τὸ ἔργον, διότι τῶν βορείων χωρῶν οἱ ἐργάται ἔ-
χουσιν ἴδιον τοῦ ἐργάζεσθαι τρόπον, βραδὺν, συ-
στηματικόν, ἀφ' οὗ οὐδεμίαν θέλησιν δύναται νὰ
τοὺς ἀποτρέψῃ.

Ὁ νεαρὸς ὑποπλοίαρχος κατὰ τὸ χρονικόν τοῦτο
διάστημα ἐνησχολεῖτο μελετῶν τὸν τόπον ἐκεῖνον,
ἐν ᾧ κατ' ἀνάγκην διέμενε. Τὸ ἐμπόριον τῆς μι-
κρᾶς πόλεως, ἡ ναυπηγεία τῆς, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα
αὐτῆς ἦσαν τὸ μέλημά του. Παντοῦ μετὰ χαρᾶς
τὸν ὑπεδέχοντο καὶ τῷ ἔδιδον πάσας τὰς πλη-
ροφορίας ἃς ἐζήτηι. Ὅτε δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν
κοιτωνίσκον τοῦ ἐλάβανεν ἀνὰ χεῖρας τοὺς ἀγα-
πητοὺς του συντρόφους, τὰ βιβλία του. Διὰ μό-
νης τῆς ἐπιμελείας του καὶ ἄνευ διδασκάλου εἶ-
χεν ἐκμάθει τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ὥστε νὰ δύ-
ναται εὐχερῶς ν' ἀναγινώσκῃ πᾶν ἀγγλικὸν βι-
βλίον ἀναγόμενον εἰς τὰς μελέτας του.

Ἐνίοτε ἔκαμνε μόνος μακροὺς περιπάτους περὶ
τὸ Χάμμερφεστ. Πρῶταν τινὰ εἶδε τὴν κορυφὴν
τοῦ Τύβεφειλδ γυμνωθεῖσαν τοῦ χιονίνου μαν-
δύου τῆς καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναβῆ εἰς τὸ ὄρος. Ὁ
ἥλιος ἀνέτελλεν ἐν λαμπρᾷ μεγαλοπρεπεῖᾳ· αὖρα
πρωϊνὴ γλυκυτάτη ἐρρυτίδανε τὴν θάλασσαν, εἰς
τὰς κυματώδεις πτυχὰς τῆς ὁποίας ἐγκατοπτρί-
ζοντο πορφυραὶ ἀκτίνες. Ἡ χιωνὴ κατακαλύπτου-
σα τὰ πεδία ἔστιλθεν ὡς σωρὸς ἀδαμάντων. Ἦτο
ὡς τὸ πρῶτον τῆς ἀνοξίσεως χαμόγελον εἰς τὴν
βορειοτάτην ἐκείνην ἀκτίνην. Ἐνόμιζες, κατὰ τὴν
ὥραιαν ἔκφρασιν ποιητικοῦ τινος συγγραφέως τῆς
Σουηδίας, ὅτι τὰ στοιχεῖα τῆς χώρας ἐλυποῦντο
διὰ τὴν πτωχείαν των καὶ ὠλοφύροντο διὰ τὴν
σκληρὰν των μοῖραν. Ἐλεγον πρὸς τὸν Πλάστην·
«καὶ ἡμεῖς ἔχομεν θάρρος καὶ εὐχαρίστησιν νὰ
ζήσωμεν, ἀγαπῶμεν τὰς λίμνας καὶ τὰ δάση
καὶ τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ἀλλ' ὁ ἥλιός μας δὲν ἔ-
χει θάλπος, παραλύει τὸ ψῦχος τὰς πτέρυγὰς
μας, δὲν ἀκούεται περὶ ἡμᾶς τῶν πτηνῶν τὸ κε-
λάδημα καὶ κἀνὲν πλάσμα ζωντανὸν δὲν ἐγκα-
τοπτρίζεται εἰς τὰ κύματά μας».

Μόνος καὶ μελαγχολικὸς ἀνέβαινε ὁ Μαρσέλ.
Οὐδὲν δενδρύλλιον δὲν ὑψοῦτο πλησίον του, οὐδὲν
ἄνθος δὲν παρουσιάζετο εἰς τὰ καταπεποννημένα
του βλέμματα, οὐδὲν ἔντομον δὲν ἐπλήρου τὸν ἀέ-
ρα διὰ τοῦ βόμβου του. Ἀλλ' ἡ χιωνὴ ἤρχιζεν
ἤδη νὰ τήκεται σχηματίζουσα ἠχέηντας βύακας.
Εἰς τῶν βράχων τὰ ῥήγματα, γυμνωθέντα πλέον

τοῦ χιονίνου σαθάνου των, διεφαίνοντο φυλλάδες
κρυπτογάμων καὶ ἐπὶ τῶν κλιτύων ὁ κιτρινωπὸς
λειχὴν ὁμοιάζε πρὸς στρῶμα κροκοθαφές.....
Ὁ Μαρσέλ δὲν ἔφθασεν ἄνευ πολλοῦ κόπου ἐπὶ
τῆς κορυφῆς τοῦ Τύβεφειλδ, διότι ἐγλύστρων συ-
χνάκις οἱ πόδες του εἴτε ἐπὶ χιονίνων ὄγκων εἴτε
ἐπὶ λίθων ἀπεσπασμένων τῆς βάσεώς των, οἵτι-
νες ἐκυλινδοῦντο καὶ κατέπιπτον εἰς τὴν πεδιά-
δα. Ἀλλ' ὅτε εἶδεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ
ὄρους, ὅπερ ὡς πυραμῖς ὑψοῦται τριακόσια εἰκοσι
μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δὲν
μετενόησε διὰ τοὺς κόπους, οὓς εἶχε καταβά-
λει, διότι ἐπλανῶντο τότε τὰ βλέμματά του
ἐπιεϊκότως, ἧς ἦτο παράξενον καὶ ἐπιβλητικὸν ἄμα
τὸ κάλλος. Πανταχόθεν διεκρίνετο σειρά ἀγρίων λό-
φων καὶ βράχοι ἀπόκρημνοι καὶ βάραθρα. Ἐδῶ καὶ
ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν κλιτύων ἢ ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν
λόφων ἔστιλθον ὑπὸ τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου
παγωμένα λίμνα. Ἐδῶ τὰ γλαυκὰ κύματα
τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκεῖ, τὰ γιγαντώδη ὄρη τοῦ
Σόρου καὶ οἱ παγετῶνες τῆς Σειλάνδης ἀπα-
στράπτοντες ὡς χάλυβος παμμεγέθη ἐλάσματα,
παρέκει, εἰς ἀτμῶδες σκίῳφως, τὸ ὄροπέδιον τοῦ
Βορείου Ἀκρωτηρίου, τοῦ ἐσχάτου πέρατος τῆς
εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου, καὶ εἰς τὸ διάστημα ἐκεῖνο
τὸ ἀχανὲς οὐδεμίαν βλάστησιν, οὐδὲν ἄλλο σημεῖον
ἀνθρωπίνης ζωῆς, εἰμὴ λέμβοι τινὲς ἀλείων ἐπι-
πλέουσαι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ ἄκρα τοῦ κω-
δωνοστασίου τοῦ Χάμμερφεστ μὲ τὰ περὶ αὐ-
τὸ ξύλινα οἰκήματα!...

Καταβαίνων εἰς τὴν πεδιάδα ὁ νεαρὸς ὑπο-
πλοίαρχος εἶδε δύο γυναῖκας παρὰ τὴν εἴσοδον
τοῦ Χάμμερφεστ καθημένας πλησίον ἐπὶ τινος
βράχου. Ἡ ξενότροπος ἐνδυμασία των προσεί-
κυσε τὴν προσοχὴν του καὶ διητυθύνθη πρὸς αὐ-
τάς. Ἡ μία ἦτο Λαπωνίς ἐνδεδυμένη βαρὺ δέρμα
ταράνδου καὶ περιεζωσμένη ζώνην δερματίνην.
Ἦτο ὑποδεδεμένη βραεὰ ὑποδήματα δερμά-
τινα, ὁμοιάζοντα πρὸς τσαρούχια καὶ καλού-
μενα κομαγέρ. Ποικιλόχρους καὶ ὑψηλὸς ἦτο ὁ
ἰδιότροπος σκουφὸς τῆς. Ἡ ἄλλη ἦτο νέα κόρη,
μαύρην ἐξ ἐριούχου ἐσθῆτα ἐνδεδυμένη. Μικρὸν
ἐπανωφόριον ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος ἐκάλυπτε
τοὺς ὤμους τῆς καὶ χαριέντως διεγράφε τὴν ὡ-
ραίαν τῆς μέσσην. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο κατὰ τὸ
ἥμισυ κεκαλυμμένον ὑπὸ πρασίνου σαλλίου, τὸ ὁ-
ποῖον εἶχεν ἀτημελήτως κομβωμένον ὑπὸ τὸ πη-
γούνιον καὶ κατέπιπτε μέχρι τῶν ὤμων.

Ἡ Λαπωνίς ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μι-
κρὸν ξύλινον λίκνον ἀρχαίου σχήματος, ἐν ᾧ ἐκού-
νει παιδίον σχεδὸν κοιμισμένον ὑπάδουσα διὰ τοῦ
λάρυγγος ἄσματι παραπονητικόν.

Ὁ Μαρσέλ ἔστη καὶ ἤκουε τὸ ἄσμα, τοῦ ὁ-
ποίου δὲν κατελάμβανε μὲν τὰς λέξεις, τὸν ἔ-
τερπεν ὅμως ὁ παράδοξος τόνος. Μὴ ἠξέβουρα τὴν
γλῶσσαν τοῦ τόπου ἐπέπετο μετ' ὀλίγου ἕστιγ-
μας ν' ἀπομακρυνθῆ, ὅτε αἰφνης ἡ νέα κόρη, ἡ-

κατοικεῖ πλησίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Θὰ ἔλθῃτε νὰ μὲ πάρητε καὶ πηγαίνομεν μαζί.

— Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ πολὺ!

Καὶ ἀνεχώρησε σκεπτόμενος ὁ Μαρσέλ. Ἄφ' οὗ ἐπροχώρησε ὀλίγον ἐσφράφη πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ τὴν εἶδε σκεπάζουσάν τὸ τέκνον τῆς Λαπωνίδος. «Εἶνε ὠραία καὶ εὐσπλαγχνική, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἄλλ' ὁ πατήρ της εἶνε τρελλὸς θέλων νὰ τὴν στείλῃ εἰς τὰ βορειότατα κλίματα. Κάλιον νὰ τὴν ἔσπελλεν εἰς τὴν Μαδέραν ἢ τοῦλάχιστον εἰς τὴν Ἴσπανίαν.»

Ε'

Ἐπιστρέφων εἰς τὸ πλοῖόν του ὁ ὑποπλοίαρχος εὗρεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὸν Βλονδῶ, ὅστις τὸν περιέμενε καπνίζων τὴν πίπαν του μὲ τὴν συνήθη του ἀταραξίαν. Ὁ Βλονδῶ οὐδέποτε ἐνησχολεῖτο εἰς μελέτας ὅπως ὁ Μαρσέλ, περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ ἐξασκή ὅλους πρακτικῶς τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀπῆτει πάντοτε νὰ διατελῶσιν οἱ ὑπ' αὐτὸν εἰς αὐστηρὰν πειθαρχίαν, νὰ ἐκτελῶσι μετ' εὐλαθείας καὶ μέχρι κεραίας τὸ καθήκον των εἴτε ἐπὶ πλοίου εἴτε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φορτώσῃ καὶ νὰ ἐκφορτώσῃ ἐμπορεύματα. Ἐξέτιμα ὅμως δεόντως τὰς ἀρετὰς τοῦ ὑποπλοίαρχου του, ἀνεγνώριζε τὴν ὑπεροχὴν του καὶ εὐλοκρινῶς τὸν συνεβουλεύετο εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις. Πολλάκις ἐτέρπετο ἀκούων αὐτὸν συζητοῦντα περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἐνόει τὰ πάντα, ὅχι δὲ σπανίως ἐξετέλει αὐτὸς ὅλην τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἡμέρας ἵνα ἀφίνη καιρὸν εἰς τὸν Μαρσέλ νὰ μελετᾷ. Καὶ ὁ Μαρσέλ ἀφ' ἐτέρου εἶχε πολλὴν ὑπόληψιν καὶ σχεδὸν οὐκίην στοργὴν πρὸς τὸν Βλονδῶ, προσεπάθει δὲ πάντοτε νὰ μὴ καταχράται τὴν καλωσύνην του, δι' ἣν ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν βαθύ εὐγνωμοσύνης αἴσθημα.

Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην, ὁ Βλονδῶ εὗρισκεν ὅτι ὁ Μαρσέλ εἶχε μείνει παρὰ πολλὰς ὥρας εἰς τὴν ξηρὰν καὶ παρετῆρει ἀνυπόμονος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χάμμερφεστ δάκνων τὴν πίπαν του ἵνα τὸν ἴδῃ ἐρχόμενον. Εἶχε νέον τι νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ. Εἶχε κάμει μόνος του μεγάλην τινὰ ἀπόφασιν, ἣτις τὸν ἐτάραττεν ὀλίγον.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὅταν εἶδε τὸν Μαρσέλ πηδῶντα ἐλαφρῶ τῷ ποδι ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἤλθες· πλησίασε, ἔχω νὰ σοῦ ὀμιλήσω.

Ἐτράβηξεν ἐπανειλημμένως τὴν πίπαν του, ὡς διὰ νὰ παράσχῃ ἐλευθερὰν εἴσοδον εἰς τὰς ἰδέας του καὶ προσέθηκεν·

— Ἐτελείωσεν... εἶδα τὸν Λάζ... λαμπρὸς ἄνθρωπος... καλὸς καὶ ἀληθινὸς ναυτικός... ἔχει σιδηρὰν θέλησιν, εἶνε ἐξυπνος. Ὅμιλεῖ καὶ τὰ γαλλικὰ ἀρκετὰ καλά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου τοῦτου ὀμιλοῦν ὅλας τὰς γλώσσας... Εἰς ὀλίγα λόγια, ἐσυμφωνήσαμεν... ἔρχεται μαζί μας.

— Λαμπρὰ, ἀπῆντησεν ὁ Μαρσέλ ἐγκατέλειψε

λοιπὸν τὴν ἀνόητον ἰδέαν του τοῦ νὰ πάρῃ μαζί του τὴν κόρην του;

— Ἀνόητον! ἴσως, ὑπέλαβεν ὁ πλοίαρχος κλίνων τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν νὰ ἐφοβεῖτο νὰ πιασθῇ εἰς τὴν παγίδα· δὲν τὴν ἐγκατέλειψεν ὅμως... καὶ, μὰ τὸν Θεὸν, δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ τοῦ ἀντισταθῶ. Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος ἔχει θέλησιν... καὶ πείθει καὶ τοὺς ἄλλους. Ἐννοῶ τοὺς κινδύνους τοιαύτης πράξεως. Ἐχῶ πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου καὶ εἰς σέ, διότι αὐτὴ ἡ κόρη δὲν φαίνεται νὰ σέ συγκινῇ πολὺ, ἀλλὰ τί θὰ κάμωμεν τοὺς ἄλλους! Πῶς θὰ καταστείλωμεν τὸν διάβολον ἐκεῖνον τὸν Τρομπὼν, ἂν τυχὸν ἡ κόρη τοῦ ἀρέσῃ!

— Καὶ εἶνε ὠραία! ἀνέκραξεν ὁ Μαρσέλ.

— Ἀλήθεια; Τὴν εἶδες λοιπὸν;

— Ναι, τὴν συνήντησα τυχαίως καὶ τώρα ἐχωρίσθημεν.

— Χμ! ἐψιθύρισε ὁ πλοίαρχος καπνίζων πάντοτε.

— Ὁραία, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆς καὶ σταθερᾶς θελήσεως, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρσέλ. Μὲ ἀνησυχεῖ μόνον ἡ ἀδυναμία της... εἶνε τόσο ἀδύνατος... Δὲν ἐννοῶ πῶς ὁ πατήρ της...

— Τί τὰ θέλεις, αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα του. Καὶ ἐπὶ τέλους γνωρίζει τὴν κόρην του καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς καὶ καλλίτερα ἀπὸ ἡμᾶς πάλιν γνωρίζει καὶ τὴν ἐπιρροὴν τῶν βορείων κλιμάτων. Ἐχῶ ἀκούσει ὅτι Ἄγγλοι φησικοὶ ἱατροεὐθησαν ὡς ἐκ θαύματος ἱππεύοντες ἐπὶ τινὰς μῆνας εἰς τὰς ἐρήμους πεδιάδας τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς. Πιθανὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς τῶν μερῶν τούτων ἡ θερμοκρασία τῶν πάγων νὰ ἔχη παρόμοια ἀποτελέσματα. Ἐλπίζω λοιπὸν νὰ μὴ ἀπατάται ὁ δυστυχὴς αὐτὸς πατήρ. Ἐλεεῖ ὁ Θεὸς ἐκεῖνους οἵτινες μίαν μόνην χαρὰν ἔχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Ποτὲ δὲν κτυπᾷ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας, No hiera Dios con dos manos, ὡς λέγουσιν οἱ Ἴσπανοί. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ θυμώσῃς διότι τὸ ἀπεφάσισα χωρὶς νὰ ζητήσω τὴν γνώμην σου.

— Ἐγὼ νὰ θυμώσω! ἀγαπητέ μου Βλονδῶ, καὶ διὰ τί; πρῶτον δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ εἶχα, ἠξέυρω ὅτι πάντοτε καλὴ διάθεσις σὲ ἐμπνέει.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου. Σοῦ προσθέτω τώρα ὅτι ἀπεφάσισα νὰ δώσω τὸ δωμάτιόν μου εἰς τὴν Καρίναν καὶ νὰ πάρω ἐγὼ τὸν κοιτωνίσκον, ὁ ὁποῖος εἶνε πλησίον εἰς τὸν ἰδικόν σου. Δὲν μοῦ χρειάζεται μεγαλήτερος.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον ν' ἀφίσωμεν εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν πατέρα της ὅλον τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ καταστρώματος καὶ νὰ λάβωμεν ἡμεῖς τὸ μέρος τὸ περὶ τὴν πύραν;

— Ἐχεις δίκαιον, καλλίτερα θὰ ἦνε. Μὰ τὴν πίστιν μου θὰ ταξιδεύῃ ὡς βασίλισσα ἡ κόρη τοῦ γέρω Λάζ. Τὸ δωμάτιον τοῦ πλοίαρχου, τὸ

κόρη τὸ προτέρημά σας. Ἄλλὰ δὲν ἐκάματε καλὰ νὰ μοι τὸ κρύψετε, διότι θὰ μοι παρῆχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συνδιαλεγόμεθα εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν γλῶσσαν, ἥτις τόσον μοι ἀρέσκει καὶ ἥτις με ὑπενθυμίζει τὸν οἶκον τῆς καλῆς μου προστατρίας, ἐκτός δὲ τούτου θὰ σὰς ἐδάνειζα καὶ μερικά γαλλικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἔχω. Τώρα λοιπὸν ἀντὶ νὰ σὰς εἶμαι χρήσιμος ὡς διερμηνεὺς καταντῶ νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐὰν δέχησθε εἰς τὴν ἐκδρομὴν σας ἀνωφελῆ σύντροφον.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξαν ὁμοφώνως καὶ ὁ Μαρσέλ καὶ ὁ ἰατρὸς, οἷονεὶ διαμαρτυρούμενοι κατὰ τῶν τελευταίων λέξεων τῆς Καρίνας.

— Καλὰ λοιπὸν! ἔρχομαι..... Περιμείνατέ με, παρακαλῶ, ὀλίγον νὰ χαιρετίσω τὴν θεῖαν μου.

Καὶ ἐξῆλθε.

— Τί καλὴ κόρη, εἶπεν ὁ ἰατρὸς μετὰ σοργῆς.

— Πραγματικῶς πολὺ καλὴ, ὑπέλαβεν ἡσυχῶς ὁ Μαρσέλ. Ἄλλὰ σεῖς, ἰατρὲ, τί νομίζετε περὶ τῆς καταστάσεώς της;

— Τῆ ἀληθείᾳ δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω θετικὴν ἀπάντησιν. Εἶνε μὲν ἀδυνάτου κράσεως καὶ συχνάκις ἐνοχλεῖται ὑπὸ βηχός, ἐνίοτε μάλιστα διακρίνω καὶ ἐρυθρὰς κηλίδας ἐπὶ τῶν παρειῶν της, μαρτύριον ὅτι ἔχει ἀσθενὲς τὸ σῆθος. Συνάμα ὅμως ἔχει τόσῃ γοργότητα πνεύματος καὶ τόσῃ ζωηρότητα εἰς τὰς κινήσεις της, ὥστε πείθομαι ὅτι ὑπάρχει πολλὴ ζωτικότης ἐν τῇ κόρῃ ταύτῃ. Ἐχει πρόθυμον τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ τὴν σάρκα ἀσθενῆ. Γνωρίζετε ἴσως ὅτι πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὄντα ὑπόκεινται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, κατὰ διαφοροὺς τοῦ βίου περιόδους, εἰς τὴν μυστηριώδη σύγκρουσιν τοῦ διπλοῦ των στοιχείου, εἰς τὸν μεταξύ ὕλης καὶ πνεύματος ἀγῶνα, εἰς τὴν νυκτερινὴν τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὸν Ἰακώβ πάλην..... Εἰς τὴν νέαν ταύτην εἶνε μακρὸς καὶ ζωηρὸς ὁ ἀγὼν· ἀλλ' οὐδὲν θαυμαστὸν νὰ ὑπερνικήσῃ τὸ πνεῦμα ἕνεκα τῶν μυστικῶν δυνάμεων, ἃς ἐνέβαλεν ἐν αὐτῇ ἡ φύσις. Τὴν παρετήρησα πολλάκις καὶ μετὰ προσοχῆς ὁ πατήρ της με συνβουλευθῆ περὶ τοῦ προκειμένου ταξειδίου καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθην, δὲν ἀντέστην εἰς αὐτό. Εἶνε πολὺ πιθανὸν αἰ συγκινήσεις, ἃς θὰ ἐμποιήσωσιν εἰς αὐτὴν τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως θεάματα, νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπ' αὐτῆς ἀποτελεσματικῶς· πιθανὸν ἐπίσης ἢ μακρὰ θαλασσοπολιᾶ, ὁ θαλάσσιος ἀήρ ὁ ὅσον ζωοποιητικὸς, ἢ ἀτμοσφαῖρα τῶν παγετῶδων ἐκείνων ἀκτῶν νὰ ἔχωσι σωτήρια ἀποτελέσματα. Τί νὰ σὰς εἶπω τέλος πάντων; Ὑπάρχουσι περιστάσεις, ὅχι σπάνιαι δυστυχῶς, καθ' ἃς ἀναγκαζόμεθα κλίνοντες τὴν κεφαλὴν ν' ἀναγνωρίζωμεν τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸ πεπερασμένον τῆς ἡμετέρας ἐπιστήμης, καθ' ἃς, ἀφ' οὗ ὡς ἄριστα ἐξετάσωμεν τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀναζητήσωμεν τὰ θεραπευτικὰ μέσα, τὰ ὅποια

ἢ ἐπιστήμη διαγράφει, ἀναγκαζόμεθα, λέγω, ἡμεῖς τὰ ταπεινὰ αὐτῆς ὄργανα, νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν τὸ ἀξίωμα τοῦ διασῆμου σας χειρουργοῦ, τοῦ Ἀμβροσίου Παρέ. «Ἐγὼ σ' ἐνοσοκόμησα, ὁ Θεὸς σ' ἐθεράπευσε.»

— Εὐχαριστῶ! ἀπήντησε μετὰ ζέσεως ὁ Μαρσέλ· τὸ εἶχα ὡς βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου νὰ ἐνδώσω εἰς ἐπιθυμίαν, ἥτις μοι ἐφαίνετο λίαν ἀσυλλόγιστος ἢ μᾶλλον λίαν ἐπικίνδυνος. Σεῖς ἀναπαύετε τὴν συνείδησίν μου.

— Προσέχετε ὅμως, ἐπανελάβεν ὁ ἰατρὸς, ὅταν τὴν βλέπετε πολὺ ζωηρὰν, τότε ἀκριβῶς ἔχει ἀνάγκην προφυλάξεως. Ἡ βαθυτάτη ἀγάπη, ἣν ἔχει πρὸς τὸν πατέρα της καὶ ὁ φόβος μὴ τύχη καὶ τὸν ἐνοχλήσῃ, συνείθισαν αὐτὴν τότε μάλιστα νὰ βιάζῃ ἑαυτὴν ἵνα φαίνηται ζωηρότερα, ὅταν πάσχη. Οἱ δυστυχεῖς οἱ ἄνθρωποι ἔρχομεν καὶ τὴν ἀλαζονίαν μας. Συγκινεῖται πολὺ ἡ Καρίνα διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν θέλει νὰ φαίνηται πάσχουσα καὶ μεταχειρίζεται δόλους ἵνα μὴ θέτῃ εἰς δοκιμασίαν τὴν πατρικὴν στοργήν.

— Ἀχ! ἀνέκραξεν ὁ Μαρσέλ. Εὐτυχεῖς οἱ δυνάμενοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ βλέπωσιν ἀκτινοβολοῦν περὶ αὐτοὺς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τὸ βλέμμα, τὸ ἀληθὲς τοῦτο τοῦ βίου μας ἄστρον!

Καὶ ταῦτα λέγων, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔχυσεν ἐν δάκρῳ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν γονέων του ὁ ὄρφανός! Ἐρχισεν ἔπειτα νὰ ἐξετάζῃ τὴν κατοικίαν τῆς Καρίνας.

Οὐδὲν ἄλλο εἶνε αἱ κατοικίαι μας, εἰμὴ, οὕτως εἶπειν, τὸ ἐνδυμα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας βίου. Τὰς κτίζομεν καὶ τὰς κοσμοῦμεν συμφώνως πρὸς τὰς ἰδιαιτάτας ἡμῶν κλίσεις. Ἀκολουθοῦσι καὶ αὐταὶ τὰς ἰδικάς μας συνηθείας καὶ ἔχουσι τὸν τύπον τοῦ ἰδικοῦ μας βίου. Καὶ καθὼς ὁ ὀρνιθολόγος παρατηρῶν μίαν φωλεὰν δύναται νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ εἶδους τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ τὴν ἔπηξε, τοιοῦτοτρόπως δύναται τις, βλέπων τὴν ἐφῆμερον τοῦ ἀνθρώπου φωλεὰν, τὴν οἰκίαν, νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντος. Σωρεῖται πλοῦτον καὶ χρυσίον καὶ ἐπιπλα πολυτελῆ καὶ ἐπιδεκτικὰ ὁ τραπεζίτης, περικυκλοῦται ὑπὸ βιβλιοθηκῶν ἢ εἰκόνων ἢ ἀγαλμάτων ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ λόγιος. Ὁ καλὸς οἰκοκύριος μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας διατηρεῖ τὰ παλαιὰ του σκεῦη, ἀνάμνησιν παλαιῶν τῶν πατέρων του, οὐδέποτε δὲ λείπει τὸ ἐντὸς τοῦ κλωβίου καλλιτέλαδον πτηνὸν, ἵνα τέρπῃ τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας της, ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἐργατίδος.

Ἄλλὰ μετὰ τῶν ὄλων τούτων τῶν οἰκημάτων ὑπάρχει ἐν τῷ ὅποιον, εἰς ἀπάσας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος τὰς βαθμίδας, ἔχει ἰδιαιτάτον τι θέλγητρον· τῆς κόρης τὸ δωμάτιον. Δὲν δύναται τις ἄνευ μυστηριώδους εὐλαθείας νὰ εἰσέλθῃ πρῶτῃν φορὰν εἰς αὐτό. Ἔστω τὸ δωμάτιον